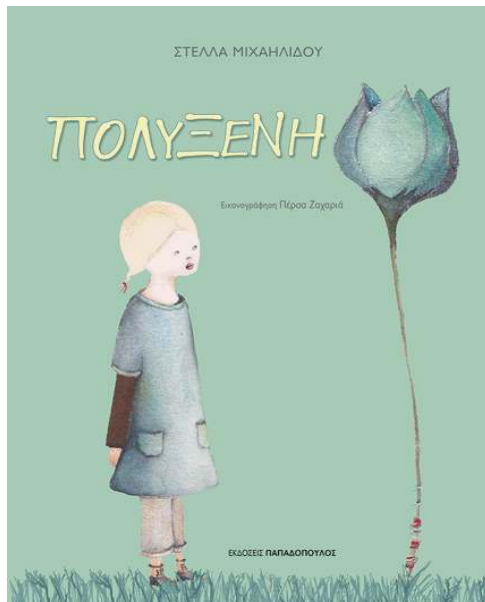

Αγαπημένα παιδικά βιβλία...

...παράθυρο στη φαντασία των παιδιών και στη χαμένη αθωότητα των μεγάλων.

23 Σεπτεμβρίου 2014

Πολυξένη

Γράφει η **Αγγελική Ευσταθίου**

Ένα βιβλίο από εκείνα που λέω, παιδικά βιβλία για μεγάλους, ή πως δεν υπάρχουν όρια μεταξύ παιδικής και ενήλικης λογοτεχνίας.

Ένα υπέροχο βιβλίο. Μια τρυφερή ιστορία. Η συγγραφέας, Στέλλα Μιχαηλίδου, αναλαμβάνει να μας συστήσει την Πολυξένη, ένα ευαίσθητο, μοναχικό παιδί, που η διαταραχή λόγου που παρουσιάζει, την κάνει να κλείνεται στον εαυτό της και στον κόσμο της, που είναι γεμάτος φανταστικά πλάσματα, χρώματα και ήχους...

Το βιβλίο είναι γραμμένο ως επί το πλείστον σε τρίτο ενικό. Η συγγραφέας -και κατά συνέπεια ο αναγνώστης- γίνεται παρατηρητής αυτού του ιδιαίτερου παιδιού και προσπαθεί να εξηγήσει αυτά που για τους γύρω του μοιάζουν αλλόκοτα, περίεργα και εξωφρενικά. Γίνεται η φωνή που το παιδί δεν καταφέρνει να αρθρώσει, η σκέψη που δεν καταφέρνει να εκφράσει. Μας μιλά για τους φόβους του, για την ομορφιά που κρύβει μέσα του, για τον κόσμο που ονειρεύεται, για τους φίλους που το συντροφεύουν, για τα τραγούδια που το κάνουν να λάμπει.

Μας μιλά για τα παράξενα πουλιά και τα μαγικά πινέλα, για τις χάρτινες βαρκούλες και τα ιπτάμενα σκουφιά. Μας μιλά και για τους ψιθύρους, τα κρυφά γελάκια, τα αποδοκιμαστικά βλέμματα και τα ανυπόμονα λόγια. Μας μιλά για ό,τι κάνει την μικρή Πολυξένη να αισθάνεται παρά-ξενη και μόνη.

Η συγγραφέας μας μιλά, μέχρι η ηρωίδα της να είναι έτοιμη να τραγουδήσει. Ένα τραγούδι ποταμό. Να τραγουδήσει τον εαυτό της στους άλλους. Να τραγουδήσει και να βρει τη κρυμμένη της δύναμη. Να τραγουδήσει και να διώξει το φόβο. Να τραγουδήσει και να πάψει να αισθάνεται αδύναμη, μόνη και πολύ πολύ-ξένη.

Να τραγουδήσει και να για να μας πει η ίδια τι είναι, τι νιώθει, τι ελπίζει, τι αγαπά, τι την κάνει κομμάτι του μεγάλου μας κόσμου και ταυτόχρονα ξεχωριστή και μοναδική, όπως κάθε παιδί.

Να τραγουδήσει και να λύσει τη σιωπή, όπως λύθηκε η κόκκινη κλωστή δεμένη στις πλεξούδες της και τύλιξε την τάξη και το γαλάζιο τριαντάφυλλο που άνοιξε για πάντα στο μάγουλό της.

“ Είμαι δρομέας, είμαι σκυτάλη.
Μικρούλι μήνυμα σ'άδειο μπουκάλι.
Είμαι οι άλλοι, είμαι εγώ.
Νησάκι είμαι σ' ωκεανό.”

Το τραγούδι της Πολυξένης το συγκαταλέγω στις σελίδες με τα πιο όμορφα διαβάσματά μου, ένα από τα πιο όμορφα και τρυφερά ποιήματα που έχω διαβάσει. Θα άξιζε να διαβάσει κανείς το βιβλίο και μόνο για αυτό.

Και λίγα λόγια για την καταπληκτική εικονογράφηση της Πέρσας Ζαχαριά. Μια εικονογράφηση, αέρινη και ντελικάτη που συνοδεύει υπέροχα την ευαίσθητη παρουσία της Πολυξένης. Σε τόνους γαλαζοπράσινους που ταιριάζουν στη μελαγχολία της ηρωίδας μας. Άλλωστε το “μπλε” είναι το χρώμα της μελαγχολίας. Και η Πολυξένη τραγουδάει blues. Γιατί “blues” σημαίνει, θλίψη, πόνος βαθύς και μοναξιά. Σημαίνει συναισθήματα δυνατά που θα έμεναν ανέκφραστα, αν η μουσική δεν τους έδινε υπόσταση. Σημαίνει ανάγκη να μοιραστείς, να επικοινωνήσεις τον πόνο σου κι έτσι να τον ξερκίσεις. Και αυτός είναι ο τρόπος και το χρώμα που δίνει η Πολυξένη στην εξομολόγηση της.

Συγγραφέας: Στέλλα Μιχαηλίδου
Εικονογράφος: Πέρσα Ζαχαριά
Εκδόσεις: Παπαδόπουλος

http://paidikavivlia.blogspot.gr/2014/09/blog-post_23.html